

Julens andar

TVÅ ANDAR MÖTAS i julens natt, då jublande klockorna kalla, de bringa som gåva en präktig skatt, till varje sorgtyngd, vart sinne glatt, till gamla, unga — till alla.

Den ena, inhöjd i sorgeflor, som gråt och leende vävde, från lunden, där blomman 'Minnesrik' gror, av liljeskaran, snövit och stor, en julens offerskänk krävde.

Hon bröt en blomst, i vars vita barm den minnas trolldom sig gömmer, som gör var tanke så mild och varm, som liv ger döden för mänskan arm och vari det gängna än drömmar.

Och Minnets Ängel är andens namn, hon vemodfull trolldomsfamn äger, hon återför oss till vår barndoms hamn, dess julkänk är "rosiga minnets" famn— den alla andra uppväger.

Den andra en klädnad så strålande bär, som solken på snö du kan tycka, den gåva hon räcker i handen här en gyllene, löftesrik trollkvist är, den pekar mot framtids lycka.

De unga glada hon lycka säll utlovar då framåt de ila, de gamla och trötta i livets kväll ett lyckligt möte i ljusets tjäll med dem, som lades till vila.

Det Ljusa Hoppet är hennes namn; när julkvällsklockorna klinga, med minnas ängel i systerfamnen hon läker smärta, hon ger en hamn åt mäktig, fattig och ringa.

I julens andar, I höga två, kom till oss då frid rår i sinnet, från lunden, där hägkomstblommorna stå, från löftesriket, dit hoppet vill gå, kom, Hopp, kom, tröstande Minne!
(Okänd författare)

Ängels välsignelse

Julberättelse för Puget Sound Posten av H. L.

Det var så tyst ute i skogen. Den korta decemberdagen var förbi. Den hade varit nästan ännu kortare än den borde efter almanackan, ty gråa och tunga moln hade hela dagen betäckt himmeln. Icke en vindfläkt rörde sig, träden stodo så allvarliga, som om de med vemod mindes soliga dagar, fågelsång och blomsterdoft från sommaren — men nu var det förbi, nu hade man icke annat att glädja sig åt än nästa vår. Men det dröjde så länge, innan man kunde vänta att få se ett leende från den första lilla sippan. Det gick liksom en suck genom den gamla bokskogen.

Men inne i den unga granskogen gick det helt annorlunda livligt till. De små granarna viskade och tisslade med varandra liksom skolflickor, ty på förmiddagen hade skogsvaktaren varit där med några underlydande, och han hade talat så mycket om julen och julgranar och sagt, att alla de små granarna skulle bli julgranar. Vad var julen männe för något, och hur var det att bli julgran? Midt ibland dem stod en hög gammal gran, som de alla sågo upp till med mycken vördnad, ty de hade hört, att den skulle bli flaggstång, och därför trodde de att den var ovanligt begåvad. Sedan de knuffat till varandra och viskat mycket sinsemellan, togo de tre främsta granarna slutligen mod till sig, nego vördsnadsfullt för den gamla och frågade ödmjukt, vad det kunde vara att bli julgran.

De gamla granen skakade på huvudet och sade blott:

— Dumheter, onödigt bjäfs, allsammans glömt innan nyår.

Det var nu en mycket sorglig underrättelse, och de små granarna började redan bli ledsna på allsammans, men de tröstade sig med, att den gamla granen alltid var så vresig och högfärdig och brydde sig varken om det ena eller det andra, icke ens om fjärrilarna eller om hämplingen, som satt och sjöng så vackert sista sommaren.

Men om natten fingo de en helt annan underrättelse. Det blev nämligen snöyra. Tyst, nästan högtidligt kommo de rena, vita snöflingorna fallande, lade sig på gräs och mark, och klädde de små granarna i den vackraste vita slöja. Hela natten snöade det. Men vid midnattstid hörde granarna en härlig sång. Det lyste så underbart bland snöflingorna. Då sågo de Guds änglar stiga ned över skogen.

— Det är visst ni, som skola bli julgranar, ni små, sade änglarna.

— Ja, det är vi, svarade granarna helt ängsliga.

— Ni skola icke vara rädda, sade änglarna, — ty det är vi, som göra er till julgranar.

— Men vad skola vi då göra? frågade alla träden som med en mun, och änglarna svarade:

— Ni skola bringa kärlek och glädje in i människornas hus. Nu gå vi till var och en av er, och då vi andas på edra grenar, bli

de ännu friskare, och då vi gömma våra melodier bland edra barr, lysa och tona de så underbart. Vi ha själva fått kärlek och glädje uppe i himmeln hos Gud, nu gömma vi den hos er; akta den väl, tills det blir julafton, och då det sedan tändes ljus på er och ni höra, att människorna börja sjunga, såsom vi sjunga, om det lilla barnet Jesus i Bethlehem, så skola ni låta det lysa och tona ifrån er, på det att människorna riktigt märka, att Gud icke glömt dem under julen, och att vi änglar ha sjungit för er.

Och änglarna flögo från träd till träd och sjöngo inne bland trädens grenar, vackrare än himlens fåglar, djupare än havets böljor, livligare än bäckens porlande en vårmorgon.

Af himmelns höjd oss kommet är ett bud, som frid till jorden bär! Stor fröjd i skolen höra få, det eder grant bör akta på.

Ett barn är födt på denna dag: Så var Guds råd och välbehag. Det föddes of en jungfru skär: Kristus, Guds Son, det barnet är.

All jordens tröst han bli va skall och ljus och hjälp för världen all. Han är den rätte Frälserman: Säll den på honom trösta kan!

Ära ske Gud uppå sin tron, som oss har skänkt sin ende son! Nu mänskors röst och änglars korlovsjunge den i höjden bor!

Så sjungo änglarna, och de lysste välsignelse över varena liten gran, så att den kunde bära jul, frid, kärlek och glädje in i det hem, där man nu skulle fira julafton.

Men längst ute stod en staccars liten gran, som var alldeles sned och förkrumpt. En av änglarna kom också fram till den, såg mildt och älskligt på den svaga granen och skulle just röra vid den med sin vita, fina hand, då en hög och vacker gran, som stod bredvid den, sade:

— Skall kanske det lilla, usla krypet också bli julgran? Det kommer ju ej att taga sig det minsta ut; låt det hellre gå ut. Vad för en julglädje skulle det männe kunna bringa?

Ängeln blev mycket förvånad, men svarade genast:

— Ingen vet, vartill Gud kan använda den, och han vill, att den skall välsignas.

— Se bara, så sned och krokig den är, svarade vackra granen och såg riktigt stolt och övermodig ut.

— Rår den kanske för, att den vuxit upp i skuggan, sade ängeln, — och rår du kanske för, att du fått bättre livsvillkor?

Men nu blev det smärta trädet förargat och sade:

— Ja tack, skall den lilla usla granen bli välsignad så undanber jag mig den äran.

Och dess barr blevo så spetsiga, som ville de jaga bort ängeln.

Ängeln såg bedrövad på gra-

(Forts. sid. 3)

